RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 16.821 van 8 september 2026
in de zaak A. 247.117/VII-43.145

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Koenraad Hinnekens
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Louis Pasteurlaan 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 23 januari 2026, strekt tot de cassatie van arrest nr. 337.862 van 16 december 2025 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 10 maart 2026 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Eerste middel

1. Zoals geciteerd in het bestreden arrest, wordt in de beslissing van de verwerende partij van 30 april 2025 (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing) onder meer overwogen:

> "Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet.
> Nadat is vastgesteld dat u aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan, voldoet, moet ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht worden genomen. Dit impliceert dat de bedreiging die u vormt voor de samenleving moet worden afgewogen tegen die rechten die gewaarborgd worden aan personen die over de hoedanigheid van vluchteling beschikken. Het CGVS merkt in dit verband op dat u nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en bijgevolg nog steeds beschikt over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, lid 6 van de Richtlijn 2001/95/EU dd. 13 december 2011. Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig of onregelmatig verblijf. Ook het non-refoulement beginsel is op u van toepassing, zoals blijkt uit het negatief terugkeeradvies in deze beslissing en gelet op artikel 20 Vreemdelingenwet.
> Bovendien is de Minister of zijn gemachtigde geenszins verplicht om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot einde verblijf is enkel gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden cfr. artikel 23 Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. Een einde van uw verblijfsrecht is bijgevolg louter hypothetisch.
> […]
> Wanneer het CGVS van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.
> Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Met het bestreden arrest wordt enkel uitspraak gedaan over verzoekers beroep tegen een beslissing van de verwerende partij tot intrekking van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoeker op grond van artikel 55/3/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: vreemdelingenwet), zoals het gold ten tijde van het bestreden arrest. In die beslissing wordt geen nood aan subsidiaire bescherming onderzocht. Verzoeker voert niet aan dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft gevraagd hem de

subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, noch dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft laten gelden dat een intrekking van de vluchtelingenstatus tevens een onderzoek naar de nood aan subsidiaire bescherming tot gevolg moest hebben. Hij vermag derhalve niet op ontvankelijke wijze voor het eerst in de graad van cassatie in te roepen dat geen onderzoek is gevoerd naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het middel, dat enkel op deze kritiek is gesteund, ook wat de motivering van het bestreden arrest betreft, is bijgevolg kennelijk onontvankelijk.

2. Ten overvloede kan worden vermeld dat artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, zoals het gold ten tijde van het bestreden arrest, bepaalde dat als vluchteling kan worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zoals het gold ten tijde van het bestreden arrest, bepaalde aan wie de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend en wat onder "ernstige schade" moet worden verstaan. Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, zoals het gold ten tijde van het bestreden arrest, bepaalt enkel de actoren van vervolging of ernstige schade, degenen die bescherming kunnen bieden tegen vervolging of ernstige schade en de gevallen waarin geen behoefte bestaat aan internationale bescherming. Geen van deze bepalingen verplichtte de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ertoe in de voorliggende zaak ook uitspraak te doen over een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming.

3. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Tweede middel

4. Verzoekers kritiek heeft betrekking op het feit dat de verwerende partij niet zou zijn ingegaan op zijn verzoek tot mededeling van het volledige administratief dossier, alvorens hij zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ingesteld.

In de mate dat verzoeker zich tegen de verwerping van zijn kritiek door het bestreden arrest beroept op artikel 440 van het Gerechtelijk Wetboek, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling enkel betrekking heeft op gerechtelijke procedures. Dat de verwerende partij vóór het instellen van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het volledige administratief dossier heeft meegedeeld aan

verzoekers raadsman doch hem een volmacht zou hebben gevraagd, betreft de zuiver administratieve en niet de jurisdictionele fase, zodat artikel 440 van het Gerechtelijk Wetboek geen toepassing vindt.

In de mate dat verzoeker aanvoert geen "doelmatig beroep" te hebben kunnen aantekenen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omdat het administratief dossier hem niet werd opgestuurd, dient te worden gewezen op de motieven in het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dat verzoeker (of zijn raadsman) alleszins de mogelijkheid had om het dossier in te kijken op de zetel ven de verwerende partij. Als cassatierechter vermag de Raad van State deze feitelijke beoordeling niet over te doen.

Verder geeft verzoeker niet aan welke kritiek hij niet zou hebben kunnen laten gelden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingevolge het feit dat het administratief dossier hem niet tijdig zou zijn meegedeeld. Verzoeker gaat eraan voorbij dat, voor zover hij pas na het instellen van het beroep kennis zou hebben kunnen krijgen van bepaalde elementen, hij de mogelijkheid had deze elementen alsnog in een later procedurestuk voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor het eerst op te werpen dan wel er verweer over te voeren.

5. Met betrekking tot de door verzoeker voorgestelde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest:

> "In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker aan de Raad om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof: 'Schenden artikel 39/2 & 1, Art. 39/57.28 1.1 Art. 39/60 het gelijkheidsbeginsel in zake 'oude stukken' dus reeds bestaande stukken die door een verwerende partij niet worden medegedeeld het gelijkheidsbeginsel in zover de verzoekende binnen de grenzen van het voorwerp en de oorzaak van de rechtsvordering van de bestaande vordering de rechtsgrond van de vordering niet kan wijzigen of nog niet medegedeelde gegevens of gegevens die berusten op een bepaalde interpretatie van gegevens die vatbaar kunnen zijn voor debat nog kan betwisten nu er de verplichting is om zowel in rechte als in feite al van meet af aan alles op te nemen in de beroepsakte.'
> De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker in zijn vraagstelling uitgaat van een verkeerde premisse gelet op het gestelde in artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet en gelet op voormelde vaststellingen met betrekking tot de mogelijkheid voor en verantwoordelijkheid van verzoeker in het kader van het inzagerecht in het administratief dossier.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, een rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, niet gehouden is tot het stellen van een prejudiciële vraag wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen. Gelet op het feit dat uit het voorgaande blijkt dat *in casu* klaarblijkelijk geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet voorligt en het feit dat de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor cassatie bij de Raad van State, is de Raad overeenkomstig artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof, dan ook niet verplicht om de opgeworpen prejudiciële vragen te stellen. Op het verzoek van verzoekers om voormelde prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof wordt dan ook niet ingegaan."

Artikel 39/76, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zoals het gold ten tijde van het bestreden arrest, luidt als volgt:

"De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

Met de verwijzing naar deze bepaling geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat verzoeker de mogelijkheid had middels een aanvullende nota in te gaan op "nieuwe", in de zin van nog niet meegedeelde, stukken of gegevens, voor zover verzoeker er nog geen kennis van had kunnen nemen en er dus geen melding van kon maken in zijn beroepschrift. Te dezen is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter van oordeel dat verzoeker die mogelijkheid wèl had omdat hij niet aantoont geen kennis te hebben kunnen nemen van het volledige administratief dossier. De voorgestelde prejudiciële vraag kan, zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft vastgesteld, niet leiden tot de oplossing van het geschil en ze wordt bijgevolg niet gesteld.

6. De door verzoeker ingeroepen bepalingen van het ministerieel besluit van 26 juli 2024 'tot vaststelling van de nomenclatuur van de punten voor prestaties verricht door advocaten belast met gedeeltelijk of volledig kosteloze juridische tweedelijnsbijstand' luiden:

> Art. 1. De lijst met punten bedoeld in artikel 2, 1°, tweede lid, van het koninklijk besluit van 20 december 1999 houdende uitvoeringsbepalingen inzake de vergoeding die aan de advocaten wordt toegekend in het kader van de juridische tweedelijnsbijstand en inzake de subsidie voor de kosten verbonden aan de organisatie van de bureaus voor juridische bijstand, wordt vastgesteld in de bijlage bij dit besluit. Elk punt stemt overeen met een uur prestaties.
> Art. 2. De advocaat kan voor eenzelfde rechtzoekende of voor verschillende rechtzoekenden met gelijklopende belangen die hij bijstaat in dezelfde zaak maar één keer de basispunten vragen.

Deze bepalingen hebben geen betrekking op de vraag of de verwerende partij al dan niet een volmacht van verzoekers raadsman mocht vragen.

7. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Derde middel

8. Verzoeker richt zich tegen de verwerping van zijn kritiek dat hij niet, minstens niet rechtsgeldig, zou zijn opgeroepen door de verwerende partij alvorens de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen.

In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers beroep met hervormingsbevoegdheid heeft beoordeeld. Verzoeker had dus de kans bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alsnog datgene aan te brengen wat hij gebeurlijk bij een gehoor bij de verwerende partij had willen aanbrengen eer de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. Hij voert niet aan en toont *a fortiori* niet aan dat hij daartoe niet in de mogelijkheid was, noch geeft hij aan welk verweer hij gebeurlijk had willen doch niet kunnen voeren tegen een mogelijke intrekking van zijn status.

In de tweede plaats wordt in het bestreden arrest als volgt geoordeeld:

> "*In casu* blijkt dat verzoeker op 21 maart 2025 rechtsgeldig werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 9 april 2025 in het kader van nieuwe elementen waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van zijn vluchtelingenstatus te heroverwegen […]. Verzoeker kwam evenwel niet opdagen op zijn persoonlijk onderhoud, deelde geen geldige reden mee waarom hij geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief binnen de vijftien dagen volgend op de datum van het persoonlijk onderhoud, noch maakte hij schriftelijk en binnen dezelfde termijn de redenen over

waarom zijn status moet worden behouden. Verzoeker heeft aldus de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken. Een schending van de hoorplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

[…]

Verzoeker hekelt voorts in voorliggend verzoekschrift dat hij geen oproeping heeft ontvangen en hierdoor niet is verschenen op het "derde" persoonlijk onderhoud. Hij meent dat hij op dat moment in de gevangenis zat en dat dit een rechtsgeldige reden is waarom hij niet is verschenen op het persoonlijk onderhoud. Verzoeker stelt verder dat het verzenden van de oproepingsbrief naar de woonplaats vermeld in het rijksregister niet volstaat om vast te stellen dat betrokkene rechtsgeldig is opgeroepen. Verder werpt verzoeker op dat de commissaris-generaal inderdaad heeft voldaan aan zijn verplichting en hem correct en in overeenstemming met de wet heeft opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud maar dat uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat er een vergissing is gebeurd door B-post.

De Raad stelt vast dat, overeenkomstig artikel 57/6/7, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de oproeping voor een persoonlijk onderhoud bij een aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs verstuurd wordt naar het laatst vermelde adres in het rijksregister. Een kopie van deze oproeping wordt per gewone post naar de effectieve woonplaats van de betrokkene verstuurd indien de commissaris-generaal daarover is ingelicht en deze van latere datum is dan het adres vermeld in het Rijksregister. Uit het in het administratief dossier opgenomen uittreksel van het rijksregister van 28 februari 2025 blijkt dat het daarop laatst vermelde adres overeenstemt met het adres waarnaar de oproeping van 21 maart 2025 aangetekend werd verstuurd. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk rechtsgeldig werd opgeroepen. Dat er zich een vergissing zou hebben voorgedaan van de postdiensten en er aldus een situatie van overmacht voorligt omdat op de enveloppe van de aangetekende zending voor de oproeping voor het persoonlijk onderhoud staat te lezen dat de geadresseerde geen briefwisseling op dat adres ontvangt, terwijl verzoeker de bestreden beslissing op datzelfde adres wel correct heeft aangekregen, kan allerminst overtuigen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker intussen een ander adres heeft waarop de bestreden beslissing rechtsgeldig werd ter kennis gebracht, zodat er geen sprake is van 'dezelfde' adressen. *In casu* blijkt uit het voorgaande evenwel dat de commissaris-generaal verzoeker op rechtsgeldige wijze heeft opgeroepen, te meer daar verzoeker zelf in het verzoekschrift aangeeft dat de commissaris-generaal heeft voldaan aan zijn verplichting en hem correct en in overeenstemming met de wet heeft opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud. Het is de Raad overigens niet duidelijk op welke oproeping verzoeker doelt van '10 maart 2015' voor de 'terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 april 2015'.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift poneert dat hij op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud in de gevangenis zat en hierdoor niet aanwezig kon zijn bij het persoonlijk onderhoud, brengt hij hiervan geen enkel begin van bewijs bij. De Raad merkt in dit kader vooreerst op dat het aan verzoeker is om, indien hij niet aanwezig kon zijn tijdens het persoonlijk onderhoud omwille van gevangenschap, dit binnen de vijftien dagen na de geplande datum van het onderhoud mee te delen aan de commissaris-generaal samen met de redenen die volgens hem het behoud van zijn vluchtelingenstatus rechtvaardigen. Verzoeker heeft echter nagelaten dit te doen. Bovendien kan uit het in het administratief dossier opgenomen uittreksel van het rijksregister van 28 februari 2025 niet worden afgeleid dat verzoeker in de gevangenis zat op het moment van oproeping en op het moment van het persoonlijk onderhoud. Uit het recenter uittreksel van het rijksregister, dat de commissaris-generaal aan zijn verweernota voegt, blijkt overigens dat verzoeker

tussen 19 mei 2024 en 14 augustus 2024 in hechtenis zat en dus niet op het moment van (de oproeping voor) het persoonlijk onderhoud.“

Verzoeker geeft thans toe dat “hij zich vergiste” toen hij voor de eerste rechter opwierp dat hij op het moment van de kwestieuze oproeping nog in de gevangenis zat. Met enkel de verwijzing naar het feit dat het uittreksel van het rijksregister met verzoekers adres dateert van 28 februari 2025 terwijl de oproeping dateert van 21 maart 2025 “waardoor het niet noodzakelijk is dat de gegevens actueel zijn”, toont verzoeker geen onwettigheid aan in de door de eerste rechter gemaakte beoordeling. Verder behoort de beoordeling wat verzoekers adres betreft en de vraag of hij aannemelijk maakt dat de oproeping hem niet heeft bereikt tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. De Raad van State treedt als cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf.

9. Het derde middel is kennelijk onontvankelijk.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op acht september tweeduizend zesentwintig, door:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,

bijgestaan door

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Bart Tettelin	**Carlo Adams**